

WIADOMOŚCI BANKU POLSKIEGO

Unieważnianie zagubionych kwitów tymczasowych na akcje Banku Polskiego.

(Dział I Spisu Okólników).

Unieważnianie zagubionych kwitów tymczasowych na akcje Banku Polskiego winno odbywać się analogicznie do postępowania, ustalonego w art. 8 Statutu Banku, w wypadkach zagubienia akcji, talonów i kuponów.

Mianowicie w razie zagubienia **kwitów tymczasowych**, właściciel ich winien zawiadomić pisemnie o tem właściwy Oddział, podając numery zagubionych kwitów, oraz **wpłacając kwotę zł 15** na koszty postępowania amortyzacyjnego. Oddział (w Oddziale Głównym — Wydział Dewizowy) przyjmuje wymienioną kwotę na rachunek „Kosztów handlowych” i przedstawia sprawę Wydziałowi Prawnemu, który wydaje dalsze potrzebne zarządzenia.

Po otrzymaniu upoważnienia z Wydziału Prawnego wystawiać należy nowe kwity z temi samymi numerami i adnotacją, że zostały one wydane zamiast zagubionych.

Powyższa procedura nie dotyczy kwitów, wystawianych na poszczególne wpłacone kwoty przy zapisach ratalnych (z wyłączeniem wszakże pierwszego kwitu na 40% subskrybowanej kwoty). Duplikaty kwitów na poszczególne wpłacone raty wydawać należy po sprawdzeniu identyczności zainteresowanej osoby na podstawie akt Oddziału.

O zagubieniu **akcji** winni akcjonariusze zawiadomić **bezpośrednio** Centralną Księgowość, niezależnie od siedziby Oddziału, w którym subskrypcja została dokonana.

Centralna Księgowość przyjmować będzie od właściciela utraconych akcji kwotę zł 15 na koszty postępowania i ponadto odpowiednią kwotę tytułem należitości za nowe akcje. Wysokość tej ostatniej kwoty zostanie ogłoszona oddzielnie.

Właściwe postępowanie amortyzacyjne należy i w tym wypadku do Wydziału Prawnego Dyrekcji.

Zakaz zbierania składek przez pracowników Banku wśród klientów.

(Dział II Spisu Okólników).

Stanowisko urzędnika Banku Polskiego wymaga zachowania godności własnej na każdym miejscu i w każdej sytuacji, a zwłaszcza przy pełnieniu obowiązków zawodowych, ażeby zapewnić sobie tym sposobem ogólny szacunek i poważanie wśród społeczeństwa i wybić się na czoło stanu urzędniczego w Państwie. Powaga i dobre imię instytucji winny być dla urzędnika Banku Polskiego celem, o którym nie wolno nigdy zapominać.

Tymczasem zdarzają się wypadki, że urzędnicy Banku, niedoceniając należycie znaczenia swego stanowiska, urządzają wśród klientów nawet w lokalach bankowych składki na cele zrzeszeniowe, na dom zdrowia pracowników Banku Polskiego i t. p. Urządzanie takich zbiorów wśród klientów bankowych jest do pewnego stopnia wykorzystywaniem sytuacji, ponieważ ci — nie chcąc narazić się pracownikom Banku przy załatwianiu danej operacji i działając tem samem niejako pod przymusem moralnym — czynią zadość ich żądaniu, co z drugiej strony zobowiązuje jednocześnie odnośnych urzędników do szczególnego wyróżniania ofiarodawców.

Postępowanie takie jako kompromitujące i podpadające pod pojęcie karotowania publiczności jest bezwarunkowo niedopuszczalne i karygodne.

Dozwolone jest natomiast urządzanie składek wśród pracowników Banku Polskiego na wspólne cele, jednak w każdym wypadku za wiedzą i uprzednim zezwoleniem Dyrekcji.

Wzrost cen żywności na rynkach światowych.

Od kilku miesięcy przeżywa prawie cały świat okres wzrastającej drożyzny towarów żywnościowych. Najbardziej miarodajny dla handlu towarami żywnościowymi rynek chicagoski notuje:

data	pszenica	żyto	owies	ślonina	smalec
30. 4. 1924	\$ 103'25	63'25	46'87	10'00	10'50
22. 9. „	\$ 127'50	104'875	48'50	12'50	13'30

z czego wynika, że pszenica podrożała w ciągu niespełna 4-miesięcznego okresu o 23'50%, żyto o 66%, owies o 3'5%, ślonina o 25%, smalec o 26'5%, czyli przeciętnie wyżej wymienione towary zdrożały o 29%.

Powodem tak znacznej podwyżki cen towarów żywnościowych są mierne zbiory tegoroczne w Stanach Zjednoczonych, Europie zachodniej, nieurodzaj w Rosji i częściowo w Polsce. Wyżej wymienione ceny na rynku chicagoskim na dzień 22 września 1924 r. po przeliczeniu na złote i sprowadzeniu do jednostek miar u nas obowiązujących, przedstawiają się następująco:

pszenica	zł	24'25
żyto	„	21'40
owies	„	17'50
ślonina	„	1'42
smalec	„	1'52

Zestawiając wartości wymienionych produktów z cenami najbardziej miarodajnego rynku zbożowego w Polsce, t. j. poznańskiego, otrzymujemy następujące różnice cen:

	pszenica	żyto	owies	ślonina	smalec
Chicago	24'25	21'40	17'50	1'42	1'52
Poznań	24'50	21'50	17'50	2'40 *)	2'63 *)

Porównanie to wskazuje, że ceny na zboże w Polsce utrzymują się na poziomie cen światowych, ceny zaś na tłuszcze znacznie je przekraczają.

Z zestawień tych wynika, że zwyżka cen na rynku krajowym nie jest bynajmniej wywołana reformą walutową, lecz spowodowana została przyczynami charakteru gospodarczego tak w kraju, jakoteż zagranicą.

Obserwowany obecnie w Polsce wzrost drożyzny byłby prawdopodobnie o wiele gwałtowniejszy, gdyby nie przeprowadzono reformy walutowej, która temu zapobiegła przez ustalenie wartości pieniądza.

Pokoje gościnne w Oddziałach.

(Dział I Spisu Okólników).

Z otrzymanych sprawozdań doszło do wiadomości Dyrekcji, że w pokojach gościnnych urządzonych w Oddziałach dla członków Komisji Rewizyjnych, względnie dla konwojentów transportów pieniężnych lub urzędników Banku, będących w służbowym przejeździe, przemieszczują często osoby zupełnie obce, które żadnym tytułem nie są do tego uprawnione.

Ze względu na to, że wspomniane pokoje znajdują się w gmachach bankowych zazwyczaj w bliskim sąsiedztwie lokalów biurowych a nawet skarbców, oraz urządzone są ze znacznym nakładem kosztów, odstępowanie pokoiów tych osobom obcym, niewchodzącym w skład personelu Banku Polskiego lub nieuprawnionym z tytułów na wstępie podanych jest surowo i pod osobistą odpowiedzialnością Dyrekcji Oddziału wzbronione.

Ażeby zapobiec zdarzającym się niewłaściwościom w tym względzie, mają Dyrekcje Oddziałów założyć natychmiast książki kontrolne do zapisywania w nich nazwisk pracowników Banku Polskiego lub konwojentów, którzy korzystali z pokoiów gościnnych, podawania celu ich pobytu, daty przyjazdu, oraz wyjazdu. Ponadto winni oni stwierdzić własnoręcznymi podpisami swój czasowy pobyt w pokojach gościnnych.

Komisje Rewizyjne będą miały obowiązek sprawdzania, czy zarządzenie to jest ściśle przestrzegane.

*) Ceny rynku warszawskiego.

Sposób pakowania przesyłek dołączanych do kolejowych transportów wartościowych.

(Dział XIII Spisu Okólników).

Przygotowywanie transportów wartościowych do Skarbcza Emisyjnego lub do Oddziałów nie odbywa się w sposób właściwy tak co do pakowania, jakoteż pod względem niedołączania do nich odpowiedniej korespondencji, wykazującej zawartość przesyłki i dla kogo ona jest przeznaczona.

Przypomina się zatem Oddziałom, że każda skrzynka, paczka lub zalakowana koperta winna być opatrzona wyraźnym stemplem Oddziału wysyłającego, oraz adresem Wydziału, dla którego jest przeznaczona z krótkim określeniem zawartości (złoto, srebro, kupony, bony złote i t. p.). Przy jednoczesnym przesyłaniu kilku pakietów wartościowych do jednego Wydziału, należy oznaczyć kolejnym numerem każdą paczkę, kopertę lub skrzynkę i w liście podać wszystkie szczegóły przesyłanych walorów (Do przesyłek walut i kruszcu winny być dołączane przepisowo trzy jednakowe wykazy — form. Nr. 264 C., 265 C., względnie dla srebra form. Nr. 489 C.).

Drobne paczki, zalakowane koperty, oddzielne woreczki z kruszczem przeznaczone dla różnych Wydziałów należy bezwzględnie zapakować w jedną paczkę i zaadresować do Skarbcza Kruszców, celem doręczenia właściwym Wydziałom.

Jednocześnie nadmieniamy, że urzędnik konwojujący transport winien otrzymać z każdego Oddziału, skąd zabiera przesyłki, szczegółowy wykaz wysyłanych skrzyń, worków, paczek, kopert i t. p., i przedstawić go Skarbcowi Kruszców do właściwego załatwienia.

Złoto i srebro może być wysyłane do Skarbcza Kruszców tylko w nieuszkodzonych woreczkach, przepisowo zaszytych i zaplombowanych (lub zalakowanych), opatrzonych chorągiewkami z podaniem na nich rodzaju zawartości, ilości sztuk, oraz wagi brutto i netto. Niedopuszczalne jest pakowanie do skrzynek kruszcu w rulonach, gdyż te w drodze najczęściej pękają, skutkiem czego — w razie niedokładności — Skarbiec Kruszców nie ma możliwości wykazania i ustalenia, w którym rulonie była niewłaściwa zawartość.

Opróżnione skrzynki po 20- i 50-groszowym bilonie — o ile są w dobrym stanie, winny być używane do wysyłki zasiłków pieniężnych kasom skarbowym z zaliczeniem normalnej ceny.

Dodatkowe wskazówki przy zamawianiu druków i materiałów piśmiennych.

(Dział I Spisu Okólników).

Wprowadzona Okólnikiem Nr. 44 z dnia 1 lipca 1924 r. zmiana pierwotnego sposobu zamawiania druków, materiałów piśmiennych i różnych innych przedmiotów w Dziale Gospodarczym Wydziału Administracyjnego nie jest przez wiele Oddziałów w praktyce ściśle przestrzegana, co powoduje niepotrzebną korespondencję i sprostowania ze strony Centrali.

W celu uniknięcia w przyszłości ujawnionych dotąd błędów, jak: zamawianie na niewłaściwych formularzach, wysyłanie wszystkich trzech części danego formularza, podpisywanie atramentem tej części, która ma być podpisywana kopjowym ołówkiem lub odwrotnie, podpisywanie przez Oddział tej części, którą ma podpisywać Wydział Administracyjny i t. p., podaje się poniżej bliższe wskazówki prawidłowego zamawiania.

Pierwszą czynność przed zamówieniem stanowi ustalenie, do której grupy zamówień należy dany przedmiot. Np. atrament należy zamawiać na formularzu Nr. 483 C./I (biały kolor), wykazy gotówki na formularzu Nr. 483 C./II (żółty kolor), koperty na formularzu Nr. 483 C./III (zielony kolor), wykonanie pudełek na formularzu Nr. 483 C./IV (niebieski kolor).

Po dokonaniu podziału wypełnia się przez kalkę ołówkiem kopjowym wszystkie trzy części właściwego formularza, następnie odłącza się pierwsze dwie kartki (zapotrzebowanie i zawiadomienie), podpisując firmowo pierwszą, t. j. zapotrzebowanie i wysyła obydwie do Działu Gospodarczego Wydziału Administracyjnego; trzecią kartkę natomiast (pokwitowanie) zatrzymuje Oddział u siebie aż do czasu nadesłania z Warszawy zamówionych przedmiotów w tym celu, ażeby uzgodnić otrzymaną przesyłkę i skreślić na zatrzymanym pokwitowaniu przedmioty nienadesłane, poczem dopiero firmowo podpisać je i odesłać do Warszawy. Dział Gospodarczy skutecznie wysyłą w miarę zapasu posiadanych materiałów, przyczem pierwszą część formularza (zapotrzebowanie) zatrzymuje u siebie, natomiast do wysyłki przedmiotów dołącza drugą (zawiadomienie), które pozostaje w Oddziale.

W Y K A Z

biletów zdawkowych i bilonu wydanego przez poszczególne Oddziały według dzielnic.

(stan z dnia 31 sierpnia 1924 r.)

ODDZIAŁY	WYDANO		ODDZIAŁY	WYDANO						
	biletów zdawkowych	bilonu		biletów zdawkowych	bilonu					
KONGRESÓWKA			WIELKOPOLSKA I POMORZE							
Warszawa	23,263.432	95	2,704.169	—	55	Bydgoszcz	1,622.308	49	422.435	07
Częstochowa	261.321	—	145.604	55		Gniezno	400.561	73	76.500	70
Kalisz	523.711	53	195.913	92		Grudziądz	1,362.134	—	329.501	75
Kielce	726.358	31	131.708	—		Inowrocław	738.490	25	155.150	13
Lublin	2,673.690	55	566.230	11		Leszno	689.062	48	89.570	—
Łomża	938.139	17	121.930	12		Ostrów	958.440	54	184.105	48
Łódź	5,104.917	94	616.371	41		Poznań	6,171.536	79	1,007.454	38
Piotrków	402.103	89	99.014	68		Starogard	783.202	82	72.400	—
Płock	476.551	83	106.518	46		Tczew	1,041.097	02	76.404	10
Radom	2,920.897	63	381.038	04		Toruń	1,049.115	02	262.709	29
Siedlce	1,243.321	12	139.980	—		Wejherowo	582.997	94	62.009	45
Sosnowiec	4,721.401	64	418.635	37		Razem	15,398.947	08	2,738.240	35
Suwałki	291.971	66	39.408	30		KRESY				
Włocławek	603.062	41	174.773	68		Białystok	1,591.369	88	192.123	64
Razem	44,150.881	63	5,841.295	64		Brześć n/Bugiem	3,887.645	66	192.572	03
MAŁOPOLSKA						Grodno	1,190.308	65	158.555	85
Drohobycz	2,102.477	21	195.102	—		Równe	2,159.288	16	195.010	—
Jarosław	735.666	22	79.991	44		Wilno	2,282.403	08	367.188	17
Jasło	992.732	77	96.778	58		Razem	11,111.015	43	1,105.449	69
Kołomyja	777.529	97	63.988	10		ŚLĄSK				
Kraków	2,350.252	66	716.228	14		Bielsko	1,816.311	46	291.512	64
Lwów	3,579.369	59	672.911	52		Katowice	12,198.917	37	653.858	36
Nowy Sącz	745.537	41	119.187	31		Królewska Huta	2,987.225	90	114.074	28
Przemyśl	1,123.651	55	145.033	14		Rybnik	4,143.519	45	135.859	70
Rzeszów	283.741	47	129.130	07		Razem	21,145.974	18	1,195.304	98
Stanisławów	2,792.662	26	229.137	70		Gdańsk	—	—	4.818	50
Tarnopol	1,823.113	01	154.321	53						
Tarnów	774.892	10	146.257	26						
Razem	18,081.626	22	2,748.066	79						

ZESTAWIENIE.

DZIELNICE	WYDANO				Liczba ludności łącznie z wojskiem (w tysiącach)
	biletów zdawkowych		bilonu		
Kongresówka	44,150.881	63	5,841.295	64	11.316·5
Małopolska	18,081.626	22	2,748.066	79	7.728·2
Wielkopolska i Pomorze	15,398.947	08	2,738.240	35	2.843·5
Kresy	11,111.015	43	1,105.449	69	4.138·3
Śląsk	21,145.974	18	1,195.304	98	1.146
Gdańsk	—	—	4.818	50	—
Razem . .	109,888.444	54	13,633.175	95	27.177·5
Gdańsk (wpływ)	— 396.118	49	—	—	—
Ogółem . .	109,492.326	05	13,633.175	95	—

Suma biletów zdawkowych i bilonu w obiegu wynosiła zł 123,125.502—, t. j. zł 4·53 na jednego mieszkańca.

Z zestawienia powyższego wynika, że nie wszystkie Oddziały zaopatrują swoje okręgi bankowe w dostateczne ilości bilonu, zwłaszcza małopolskie, które na 7,728.000 mieszkańców wydały tylko tyle, ile Wielkopolska z Pomorzem na blisko trzy razy mniejsze zaludnienie.

Oddziały zatem nie powinny gromadzić w skarbcach zapasu bilonu, lecz wydawać go na każde żądanie klientów tak, ażeby poszczególne okręgi bankowe były dostatecznie nasycone w drobną monetę zdawkową tembardziej, że zmniejsza się znacznie obieg biletów markowych, a wkrótce rozpocznie się wycofanie z obiegu biletów zdawkowych.

Bilety Banku Gdańskiego po 1.000 guldenów z datą 10 lutego 1924 roku.

(Dział XIII Spisu Okólników).

Bank Gdański (Bank von Danzig) puścił w obieg z dniem 21 sierpnia 1924 r. bilety po 1.000 guldenów, drukowane na białym papierze o wymiarze 95 × 170 mm.

W środku przedniej strony biletu widnieje wykonany w czarnym kolorze obraz ratusza gdańskiego od strony „Langer Markt”, nad nim napis „Bank von Danzig”, pod obrazem zaś oznaczenie wartości z następującym napisem:

Die Bank von Danzig zahlt dem Einlieferer dieser Note
Eintausend Gulden.

Danzig, den 10 Februar 1924.

Bank von Danzig
Meissner.

Z lewej strony obrazu mieści się herb Wolnego Miasta Gdańska, unoszony przez lwy, z prawej natomiast znajduje się kolistą wolną przestrzeń z wodnym znakiem, przedstawiającym stylizowaną podobiznę podług drzeworytu, znajdującego się w dworze Artusa (Artushof). Numeracja bieżąca biletu wykonana jest drukiem czarnym. Cały bilet otoczony jest kompozycją z giloszu, zawierającą w każdym rogu cyfrę 1000.

Przednia strona biletu utrzymana jest w kolorze czerwonym, przyczem pod obrazem ratusza — dla utrudnienia fałszowania — umieszczono wyrazy, oznaczające wartość biletu, na tle różnobarwnem, w którym uwydatniają się kolory pomarańczowy, fioletowy, niebieski i zielony.

W środku giloszowej czerwonej kompozycji na odwrotnej stronie biletu bankowego znajduje się nazwa banku „Bank von Danzig” i wartość „Eintausend Gulden”. Z prawej strony giloszu przedstawiony jest Neptun na studni przed dworem Artusa, z lewej zaś u dołu i u góry znaku wodnego podana jest wartość cyframi. Całość — ujęta obwódką giloszową — utrzymana jest podobnie jak strona przednia w tym samym kolorze, t. j. czerwonym. Dla utrudnienia fałszowania wykonano tło drukiem tęczowym, którego odcień fioletowy od brzegów biletu przechodzi ku środkowi w kolor żółto-brązowy.

Bilety Banku Gdańskiego po 500 guldenów z datą 10 lutego 1924 r.

(Dział XIII Spisu Okólników).

Bank Gdański (Bank von Danzig) puścił w obieg z dniem 21 sierpnia 1924 r. bilety bankowe po 500 guldenów, drukowane na białym papierze o wymiarze 90 × 160 mm.

W środku przedniej strony biletu widnieje „Zeughaus” od strony „Jopengasse” u góry napis „Bank von Danzig” u dołu zaś pod obrazem oznaczenie wartości z następującym napisem:

Die Bank von Danzig zahlt dem Einlieferer dieser Note
Fünfhundert Gulden.

Danzig, den 10 Februar 1924.

Bank von Danzig
Meissner.

Z lewej strony obrazu mieści się herb Wolnego Miasta Gdańska, unoszony przez lwy, z prawej natomiast znajduje się kolistą wolną przestrzeń z wodnym znakiem, przedstawiającym stylizowaną podobiznę według drzeworytu, znajdującego się w dworze Artusa (Artushof). Numeracja bieżąca biletu wykonana jest drukiem czerwonym. Cały bilet otoczony jest kompozycją giloszową, zawierającą w każdym rogu cyfrę 500.

Przednia strona biletu utrzymana jest w kolorze zielonym. Pod obrazem, przedstawiającym „Zeughaus” umieszczono na tle różnobarwnem — dla utrudnienia fałszowania — wyrazy, oznaczające wartość biletu. W tle tem uwydatniają się naprzemian kolory jasno-zielony, fioletowy, żółty i błękitny.

W środku giloszowej zielonej kompozycji na odwrotnej stronie biletu bankowego znajduje się nazwa banku „Bank von Danzig” i wartość „Fünfhundert Gulden”. Z prawej strony giloszu przedstawiony jest Neptun na studni przed dworem Artusa, z lewej zaś u dołu i u góry znaku wodnego podana jest wartość cyframi. Całość ujęta obwódką giloszową utrzymana jest podobnie jak strona przednia w kolorze zielonym. Dla utrudnienia fałszowania wykonano tło drukiem tęczowym, którego odcień jasno-zielony od brzegów banknotu przechodzi ku środkowi w kolor fioletowy.

Wyrok Najwyższego Trybunału Administracyjnego

w sprawie opłaty składek przez pracowników b. P. K. K. P. na rzecz Kasy Chorych.

W dniu 18 września 1924 r. zapadł wyrok Najwyższego Trybunału Administracyjnego w sprawie P. K. K. P. przeciwko Wyższemu Urzędowi Ubezpieczeń w Toruniu.

Wyrok ten ze względu na swoją treść jest wielkiej doniosłości, gdyż uznaje, że urzędnicy b. Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej byli urzędnikami państwowymi, co ich zwalnia od obowiązku płacenia składek na rzecz Kasy Chorych.

Dla P. K. K. P. w likwidacji ma to niepoślednie znaczenie, gdyż niepomyślny wyrok mógłby pociągnąć za sobą obowiązek wpłacenia składek za trzy lata zgórą od wszystkich Oddziałów b. P. K. K. P., co wyniosłoby sumę, przekraczającą milion złotych.

Państwowy charakter urzędników b. P. K. K. P. motywował Najwyższy Trybunał Administracyjny jak następuje:

Ustawa z 19.V.1920 r. poz. 272 Dz. Ust. dzieli w art. 3 i 4 osoby zajęte w państwowej służbie na dwie kategorie i to na pracowników i funkcjonariuszy państwowych, powołanych na podstawie umowy pracy (art. 3 ust. 4) i na urzędników państwowych powołanych przez nominację (art. 4). Taki podział odpowiada zasadom reskryptu Rady Regencyjnej z dnia 11 czerwca 1918 r. poz. 13 Dz. Pr., jak to wynika z postanowień art. 2 w związku z art. 8 i 24 powyższego reskryptu. Ustawa z 19.V.1920 r., wykluczając urzędników państwowych, powołanych przez nominację, od obowiązku ubezpieczenia na wypadek choroby, kładzie tem samem nacisk na powołanie tych urzędników do służby państwowej na zasadzie nominacji Naczelnika Państwa lub władzy ustawą do tego powołanej.

Wobec tego pomija Najwyższy Trybunał Administracyjny jako w niniejszym wypadku nieistotne rozstrzygnięcie pytania, czy P. K. K. P. powołana do życia dekretem z dnia 9 grudnia 1916 r. General-Gubernatorstwa Warszawskiego, jest instytucją, czy przedsiębiorstwem państwowem, lecz stwierdza jedynie, że zarząd P. K. K. P. powierzony jest na zasadzie art. 15 ustawy z dnia 7 grudnia 1918 r. poz. 56 Dz. Pr. Dyrekcji złożonej z Naczelnego Dyrektora i jego Zastępcy, mianowanych przez Prezydenta Ministrów na wniosek Ministra Skarbu i że zarząd ten kieruje się w samej działalności nie tylko tą ustawą, lecz także przepisami wydanymi przez Ministra Skarbu. Na zasadzie art. 15 wymienionej ustawy z r. 1918 wydał Minister Skarbu reskrytem z dnia 27 lipca 1922 r. L. 4200 I.D.K. przepisy służbowe dla pracowników P. K. K. P. Przepisy te normują stosunek służbowy między P. K. K. P. a jej pracownikami i przewidują nie tylko nominację Naczelnego Dyrektora i jego Zastępcy, lecz także Dyrektorów Naczelnej Dyrekcji i etatowych urzędników P. K. K. P., a mianowicie opiewa par. 11 łącznie z par. 3 tychże przepisów służbowych, że przeniesienie na etat może nastąpić na wniosek odnośnej Dyrekcji przez Naczelną Dyrekcję P. K. K. P., której członkowie są mianowani przez Naczelnego Dyrektora, wobec tego uznał Najwyższy Trybunał Administracyjny, że nie tylko Naczelnny Dyrektor i jego Zastępca, jako mianowani przez Prezydenta Ministrów, lecz także etatowi urzędnicy P. K. K. P. z uwagi na to, że są mianowani przez Naczelną Dyrekcję na zasadzie przepisów służbowych, wydanych przez Ministra Skarbu, podpadają pod pojęcie urzędników państwowych, wykluczonych w art. 4 ustawy z 19.V.1920 r., od obowiązku ubezpieczenia.

Wobec tego stanu rzeczy uznał Najwyższy Trybunał Administracyjny, że etatowych urzędników P. K. K. P. uważać należy za urzędników państwowych w rozumieniu art. 4 ustawy z 19.V.1920 r., niepodlegających obowiązkowi tego ubezpieczenia.

Najwyższy Trybunał Administracyjny uchylił przeto zaskarżone orzeczenie, o ile dotyczy etatowych urzędników P. K. K. P., jako niezgodne z ustawą na zasadzie art. 26 ustawy z 3.VIII.1922 r. poz. 600 Dz. Ust.

Zarazem zarządza Najwyższy Trybunał Administracyjny na zasadzie art. 3 ustawy z dnia 22 września 1922 r., poz. 800 Dz. Ust. zwrot kaucji, którą P. K. K. P. musiała złożyć, ponieważ nie jest władzą rządową w myśl art. 7 wymienionej ustawy.

Przyjmowanie krótkoterminowych dokumentów do inkasa.

(Dział IX Spisu Okólników).

Komisje Rewizyjne ustaliły, że w oddziałowych portfelach dokumentów inkasowych znajdują się papiery ze zbyt długimi terminami płatności.

Zwracając przeto uwagę na instrukcję inkasową przy Okólniku Nr. 289 z dnia 2 września 1920 r., przypomina się Oddziałom, że do komisowego inkasa można przyjmować zasadniczo dokumenty **płatne najpóźniej w przeciągu dni 14**, przyczem najkrótszy termin płatności oznaczono na dni 6. O ile dokumenty inkasowe składane do inkasa płatne są w terminach krótszych niż 6-cio dniowy, Bank Polski nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności za ich terminowe prezentowanie i protestowanie.

Przyjmowanie dokumentów z terminami dłuższymi jak 14-dniowe, powoduje wzrost portfelu dokumentów inkasowych, a tem samem utrudnia Oddziałom w znacznej mierze kontrolę i manipulację w tym dziale, klienci natomiast za opłatą minimalnej prowizji inkasowej stwarzają sobie w ten sposób bezpłatny depozyt w Banku Polskim.

Liczenie biletów markowych.

(Dział XIII Spisu Okólników).

W „Wiadomościach Bankowych” Nr. 5 z dnia 15 marca 1924 r. w artykule p. t. „Zakaz wydawania drobnych odcinków marek polskich” polecono Oddziałom odesłać do Skarbcza Emisyjnego nagromadzone — nawet nieliczone — bilety markowe od Mp $\frac{1}{2}$ do Mp 5.000, tak zdatne do obiegu, jakoteż destruktury.

Polecenie powyższe było wydane **jednorazowo** i nie mogło być komentowane przez Oddziały jako zarządzenie stałe aż do zupełnego wycofania z obiegu rzeczonych biletów, a tembardziej jako dopuszczające przyjmowanie ich od klientów bez przeliczania.

Wyjaśniając zatem błędną interpretację powołanego artykułu, zwraca się uwagę Oddziałom, że wszystkie bilety markowe bez względu na odcinki muszą być liczone zgodnie z Okólnikiem Nr. 196 z dnia 7 grudnia 1923 r.

Ścisłe przestrzeganie przepisów dotyczących wyznaczania minimalnej pozostałości na rachunkach żyrowych.

(Dział VIII Spisu Okólników).

Na podstawie nadesłanych do Centralnej Księgowości zestawień minimalnych pozostałości na rachunkach żyrowych stwierdzono, że Oddziały wbrew wyraźnym przepisom, obowiązującym przy wyznaczaniu nienaruszalnych kwot, nie przestrzegają ustalonych w tym względzie norm, wskutek czego na wielu rachunkach żyrowych minimalne pozostałości nie sięgają nawet sumy zł 100.

Biorąc pod uwagę, że minimalne pozostałości stanowią dla Banku Polskiego jedyny ekwiwalent za koszty ponoszone przy prowadzeniu rachunków żyrowych, dowolne obniżanie pozostałości jest poniekąd działaniem na szkodę Banku. Kierownictwa Oddziałów obowiązane są zatem dopilnować, ażeby postanowienia Okólnika Nr. 79 z dnia 25 września 1924 r. były odtąd ściśle wykonywane, przyczem zaznacza się, że niestosowanie się do obowiązujących przepisów uważane będzie za poważne uchybienie.

Utrzymanie w mocy obowiązkowego inkasowania waluty eksportowej przez banki dewizowe mimo likwidacji Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

(Dział XII Spisu Okólników).

W związku z ustawą z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) w przedmiocie uregulowania stosunków celnych, likwiduje się z dniem 29 września 1924 r. Główny Urząd Przywozu i Wywozu, a wywóz towarów zagranicę, który można było uskuteczniać dotychczas za okazaniem specjalnego zezwolenia wymienionego Urzędu, dozwolony jest bez ograniczenia z warunkiem wypełnienia przez eksporterów przy przejściu towarów przez granicę ogólnych formalności i uiszczenia ewentualnych opłat celnych.

Z postanowieniami wymienionej ustawy nie jest sprzeczny dział IV rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 29 poz. 290), dotyczący przymusowego inkasowania waluty eksportowej za pośrednictwem banków dewizowych, które utrzymuje się nadal w mocy.

Sprostowanie stosunku wartości konwersyjnej koronowych asygnat skarbowych z 1918 r.

(Dział VII i IX Spisu Okólników).

Obwieszczeniem z dnia 1 września 1924 r., zawartem w Dzienniku Ustaw Nr. 79 z dnia 9 września 1924 r., poz. 776 prostuje Ministerstwo Skarbu błąd w rozporządzeniu z dnia 7 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 517) w sprawie 5% państwowej pożyczki konwersyjnej popełniony przy oznaczeniu relacji przeliczenia koronowych asygnat skarbowych z roku 1918 na złote, gdzie niewłaściwie podano **zamiast koron 355, koron 350 = zł 10.**

Stosownie do powyższego należy poprawkę tę uwzględnić w Okólniku Nr. 60 z dnia 2 września 1924 r. na stronie pierwszej w wierszu 7-ym.

Ruch służbowy.

Zwolnienie ze służby.

Miara Tadeusz, z Oddziału w Inowrocławiu, Gniadek Władysław i Welc Wincenty, z Oddziału w Równem.

Emerytowanie.

Rozwadowski Tadeusz, inżynier z Wydziału Administracyjnego w Warszawie, Hryniewicz Józef i Wysłouch Mieczysław, z Oddziału Głównego w Warszawie.

Zmarli.

Zajeziński Leon, z Oddziału w Inowrocławiu.

BANK POLSKI.